

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: X, narozená dne X
státní příslušnost X
bytem X

proti

žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 2. 2019, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 2. 2019, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 12. 2018, č. j. X. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty a doba její platnosti nebyla prodloužena podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu.

II. Žaloba

2. Žalobkyně nejprve obecně namítala, že zákon o pobytu cizinců vyložila žalovaná účelově a diskriminačně, napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do lidských práv žalobkyně, byla opomenuta zásada přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců, nesprávně aplikováno správní uvážení, nesprávně hodnoceny důkazy a porušeny předpisy o dokazování. Nadto žalobkyně namítala také nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
3. Žalobkyně konstatovala, že při rozhodování o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny nelze mechanicky aplikovat gramatický výklad § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ale je nutno posuzovat přiměřenost rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně. To dle žalobkyně vyplývá z aplikační přednosti Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, sdělení č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“), či Úmluvy o právech dítěte před zákonem o pobytu cizinců a z práva Evropské unie, zejména z preambule, čl. 5 odst. 5 a čl. 17 Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice o sloučení rodiny“). Žalobkyně přirovnávala zásah do rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků v důsledku zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny k zásahu do rodinného života a práva na volný pohyb občana Evropské unie v důsledku vyhoštění. Žalobkyně dále argumentovala, že podle směrnice o sloučení rodiny je považováno odejmutí povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny z důvodu veřejného pořádku za přiměřené opatření výhradně v situacích, kdy cizinec spáchal nebo od něj hrozí spáchání závažné trestné činnosti. Podle žalobkyně by také cizincům s integrovanou rodinou na území České republiky měla být vždy poskytována vyšší ochrana než ostatním cizincům.
4. Žalobkyně poukazovala na to, že byla pravomocně odsouzena za trestný čin porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), když na území

České republiky v cestovním zavazadle dovezla větší množství cigaret než zákonem povolené množství, tedy přečin nejnižší společenské závažnosti, o trestnosti svého jednání nevěděla, jednala v úmyslu nepřímém, jednání litovala a doznala se k němu. Žalobkyně shrnula, že jí byl uložen alternativní trest ve výměře 200 hodin veřejně prospěšných prací, jehož výkon v lednu 2019 plánovala nastoupit a vykonáním trestu „trestnost činu de facto zanikne“. Žalobkyně uvedla, že vždy dodržovala zákony České republiky, neměla žádné nedoplatky na daních či sociálním a zdravotním pojištění a nehrozilo u ní ani opakované spáchání trestného činu.

5. Žalobkyně tvrdila, že v jejím případě byly splněny podmínky pro užití zmírňujícího správního uvážení v podobě mimořádných okolností a že doslovnou aplikací § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se žalovaná dopustila jednání v rozporu s principy materiálního právního státu a lidskosti, v jejím případě porušení práva na respektování soukromého a rodinného života. Žalobkyně uvedla, že v České republice žije od roku 2015 se svým manželem a nezletilým synem narozeným dne 16. 2. 2018, kteří mají na území dlouhodobý pobyt, syn je na ni odkázán výživou, a její rodina tu má i většinu rodinných přátel. Neprodloužením platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty došlo k podstatnému zásahu do osobního a rodinného života nejen jejího ale i manžela a syna.
6. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalované a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

7. V písemném vyjádření k žalobě ze dne žalovaná uvedla, že se ztotožňuje s právním názorem správního orgánu I. stupně, který zamítl žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, neboť žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu. Vzhledem k tomu, že námitky podané v žalobě byly shodné s odvolacími námitkami, žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde byly předmětné námitky vypořádány.
8. Žalovaná navrhovala, aby soud podanou žalobu v celém rozsahu zamítl s tím, že náhradu nákladů řízení neuplatňuje.

IV. Zjištění ze správního spisu

9. Žalobkyně podala správnímu orgánu I. stupně dne 15. 10. 2018 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ve formě zaměstnanecké karty. Z výpisu z evidence rejstříku testů správní orgán I. stupně dne zjistil, že žalobkyně byla dne 18. 5. 2017 pravomocně odsouzena v trestním řízení vedeném pod sp. zn. X trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 6 za úmyslný trestný čin porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 trestního zákoníku, k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 200 hodin a k trestu propadnutí věci. Žalobkyně

doložila do spisu usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 6. 3. 2018 o odložení výkonu trestu obecně prospěšných prací do 16. 2. 2019 z důvodu narození dítěte a žádost o zahájení výkonu trestu obecně prospěšných prací ze dne 22. 11. 2018.

10. Správní orgán I. stupně dne 12. 12. 2018 zamítl žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty a dobu její platnosti neprodloužil podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále s § 37 odst. 1 písm. a) zákona

o pobytu cizinců, neboť žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2017, č. j. 6 Azs 315/2017-37 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), že zákon o pobytu cizinců neukládá správnímu orgánu v případě posuzování důvodu podle § 37 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona povinnost posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Avšak správní orgán je povinen dbát mezinárodních závazků České republiky, které požívají aplikační přednost před zákonem, přičemž v daném případě přichází do úvahy čl. 8 Úmluvy chránící právo každého na respektování soukromého a rodinného života. Podle správního orgánu I. stupně povolení k pobytu nebylo prodlouženo z důvodu spáchání úmyslného trestného činu, tedy pro velice závažný prohřešek vůči právnímu řádu České republiky, a tedy jen skutečně velmi závažný zásah tohoto rozhodnutí do sféry rodinného či soukromého života by musel odůvodňovat vydání kladného rozhodnutí o žádosti žalobkyně. Správní orgán I. stupně zjistil, že na území České republiky měl povolen dlouhodobý pobyt manžel žalobkyně ve formě zaměstnanecké karty a nezletilý syn žalobkyně narozený dne 16. 2. 2018 za účelem společného soužití rodiny navázaný na otce. Správní orgán I. stupně posoudil, že rozhodnutí bude mít potencionálně dopad do rodinného života žalobkyně v případě, že jejímu manželovi a synovi bude prodloužen pobyt na území České republiky, zatímco ona bude muset z České republiky vycestovat.

Správní orgán I. stupně měl za to, že žalobkyně rezignovala na dodržování zákonů České republiky, což dokládá i její odsouzení za úmyslný trestný čin, proto byly důvody rozhodnutí natolik závažné, že byly přiměřené potencionálnímu dopadu rozhodnutí do jejího rodinného života. Nadto rozhodnutím nebyl žalobkyni zakázán další pobyt na území České republiky, a tedy si v zemi původu může požádat o nové povolení k pobytu.

11. Žalovaná si dne 23. 1. 2019 opakovaně opatřila výpis z evidence rejstříku trestů žalobkyně, který zůstal nezměněn, a o odvolání žalobkyně ze dne 3. 1. 2019 rozhodla dne 14. 2. 2019. K námitce žalobkyně, že správní orgán I. stupně měl v rozhodnutí posuzovat přiměřenost neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty vzhledem k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a k závažnosti trestného činu, za nějž byla žalobkyně odsouzena, žalovaná s odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06 (nález Ústavního soudu dostupný na www.nalus.cz), a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, konstatovala, že v případech, v nichž je důvodem zamítnutí žádosti cizince o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu skutečnost, že cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, zákon o pobytu cizinců nepodmiňuje vydání takového rozhodnutí posouzením přiměřenosti dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a

rodinného života cizince. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-20, žalovaná neshledala v případě žalobkyně na místě ani aplikaci extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
13. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalované, kterými byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty a doba její platnosti nebyla prodloužena podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu. Sporná otázka v nyní projednávané věci spočívá v tom, zda se měly správní orgány zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do rodinného a soukromého života žalobkyně.
14. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e). Podle § 44e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37. Podle § 37 odst. 1. písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
15. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
16. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života.* Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy *státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*

17. Soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která neshledal nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, nesrozumitelnost ani pro jinou vadu řízení. Žalovaná vypořádala všechny odvolací námitky a učiněné závěry v dostatečném rozsahu odůvodnila; její právní názory jsou srozumitelné a logické (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36).
18. Námitky žalobkyně související s tvrzenou aplikační předností směrnice o sloučení rodiny před zákonem o pobytu cizinců považuje zdejší soud za nedůvodné, protože směrnice o sloučení rodiny byla do českého právního řádu implementována zákonem č. 428/2005 Sb., kterým se měnil zákon o pobytu cizinců, a další související zákony a jak uvedená směrnice, tak její transpozice do zákona o pobytu cizinců se týkají povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, tedy jiného typu pobytového oprávnění cizince na území České republiky než je předmětem soudního přezkumu.
19. Soud se dále zabýval námitkou ohledně povinnosti správních orgánů posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, kterého se žalobkyně dovolává, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zejména zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. U kterých rozhodnutí je tak správní orgán povinen učinit, je třeba zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž tuto povinnost nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Typicky se posoudí přiměřenost dopadů rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců podle § 174a odst. 3 výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování podle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2, § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí.
20. Z obsahu správního spisu a mezi stranami není sporné, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena dne 18. 5. 2017 v trestním řízení vedeném pod sp. zn. 58 T 12/2017 trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 6 za úmyslný trestný čin porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 trestního zákoníku, k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 200 hodin a k trestu propadnutí věci. V důsledku uvedeného odsouzení byly splněny podmínky pro použití § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení, jak je koncipováno, nedává správnímu orgánu možnost jakéhokoli správního uvážení, například s ohledem na závažnost trestného činu či okolnosti jeho spáchání či výši uložených trestů. Není tedy důvodná námitka, že uvedené ustanovení lze vztáhnout pouze na spáchání zvlášť závažného trestného činu.
21. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, který se zabýval obdobnou úpravou zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů v případě pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, uvedl, že: „V daném případě dochází ke střetu práva na ochranu

rodinného života stěžovatele a veřejného zájmu na ochraně společnosti. S ohledem na znění ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákonodárce považoval za nutné pro ochranu tohoto veřejného zájmu stanovit jako jednu z podmínek udělení a prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a jako důvod ke zrušení tohoto povolení, aby se jednalo o cizince, který nepáchá úmyslnou trestnou činnost. Je tedy otázkou, zda by při uplatnění principu proporcionality obstál vedle práva stěžovatele na ochranu rodiny veřejný zájem, kterému je třeba dát přednost. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života.“. Z judikatury Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že při střetu práva na ochranu rodinného života cizince a veřejného zájmu na ochraně společnosti provedl v případě spáchání úmyslné trestné činnosti test proporcionality již zákonodárce. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dále dovodil, že výjimkou z výše uvedených závěrů by byla situace, kdy by zásah do života cizince dosahoval takové intenzity, u které by bylo třeba zvažovat zmírňující správní uvážení či neaplikaci konkrétního právního předpisu. Zdejší soud z těchto závěrů vycházel např. v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 59 A 79/2014 - 42. Uvedené závěry pak Nejvyšší správní soud potvrdil v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, či ze dne 14. 3. 2018, č. j. 5 Azs 214/2017-37.

22. I přesto, že zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost zabývat se přiměřeností dopadů podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nezabývá to podle stávající judikatury správních soudů správní orgány povinnosti respektovat čl. 8 Úmluvy. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, se uvádí, že „V otázce posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do soukromého a rodinného života stěžovatele se Nejvyšší správní soud s městským soudem ani s žalovanou neztotožňuje. Napadená rozhodnutí vycházela z toho, že zákon o pobytu cizinců v případě rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) posouzení přiměřenosti výslovně nepožaduje, a proto jej nebylo třeba provést, avšak zcela opomněla článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30). Veřejná moc tak může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pouze pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli.“ (shodně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2019, č. j. 6 A 13/2015-45).
23. V posuzované věci se žalobkyně domáhala posouzení přiměřenosti rozhodnutí vzhledem k tomu, že neprodloužením platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty by došlo k podstatnému zásahu do osobního a rodinného života. V případě vycestování by žalobkyně nemohla poskytovat výživu svému nezletilému synovi narozenému dne 16. 2. 2018 a ztratila by kontakt s manželem, neboť oba mají na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt.

24. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí zabývala možností aplikace čl. 8 Úmluvy a shledala, že v případě žalobkyně není taková ochrana odůvodněná. Z uvedených tvrzení žalobkyně žalovaná nedovodila žádné konkrétní důvody, pro které by nebylo možné realizovat rodinný a soukromý život její a členů její rodiny v Mongolsku. Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní důvody, které by ukazovaly na nemožnost vést její rodinný a soukromý život v zemi původu a aktivovaly tak extrateritoriální účinek čl. 8 Úmluvy. Postupu žalované tedy nelze nic vytknout.

VI. Závěr a náklady řízení

25. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalované a presumovaného souhlasu žalobkyně. Důkazy označené žalobkyní soud neprovedl, neboť tyto listiny byly součástí správního spisu, kterým správní soud dokazování neprovádí.
27. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 17. leden 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu